

Objavljujući svoj drugi dio teksta, želio sam da spomenem neke od, po mom sudu, važnih naslijeđa i šansi olimpijskog Sarajeva kao njegove istorijske razvojne prilike u svekolikoj strukturi života grada i zemlje, ali i da upozorim, uz ostalo, posebno na jednu od realnih životnih činjenica.

Ne može se, naime, smatrati ni realnim ni životnim bilo koji današnji glas ili ideja koji prizivaju „slavne olimpijske dane” iz 1984, kao povod i razlog za neku „novu sarajevsku olimpijadu”, ukoliko se prethodno zdravorazumski i kritički ne procijene neke uslovljene i objektivne okolnosti – i one u danima Sarajevske olimpijade i ove današnje. Misli se pritom da iskustva Olimpijade iz 1984, kao „Olimpijade trijumfa i šansi”, gdje je, bez mnogo naprezanja, moguće prepoznati i to da sve učinjeno i dosegno tada u Sarajevu i Bosni i Hercegovini nije polazilo od nacionalnih i vjerskih prefiksa – koje je ko vjere ili nevjere, ili imena – nego može li, zna li, hoće li i kako će obaviti neki posao u okviru grandioznog mehanizma organizacije XIV ZOI 1984.

Tako je velike i vitalne šanse stvorila i osvojila Olimpijada Sarajevo '84.

Pozivati se na to danas, nakon svega šta je tajfunski i najbrutalnije protutnjalo ovim prostorima, znači prihvatiti „olimpijsku utopiju” kao jedini znak raspoznavanja, o čemu Aleksandar Hemon tako ubjedljivo piše.

Treba, drugim riječima, „sarajevski olimpijski duh”, po mišljenju i iskustvu ovoga autora, staviti u vezu sa vlastitim, ovovremenim životom i tu, u realnoj vlastitoj životnoj kolotečini, procijeniti, ocijeniti i odlučiti o tome: koje su to ovovremene generacijske šanse; koji su to ovovremenski originalni uslovi i motivi koji bi pogodovali olimpijskoj ideji savremenog svijeta; koje su to i kakve šanse da se, na postojećim ovdašnjim nacionalnim i vjerskim ideologizacijama svega i svačega, odgovarajućim diobama svega i svačega i svim društvenim i socijalnim egoizmima i partikularizmima, mogu graditi bilo kakvi zajednički, skupni, jedinstveni i jednodušni koncepti stvaranje nove olimpijske šanse za jednu novu varijaciju „sarajevskog olimpijskog duha”.

Čini se, nažalost, da nema uslova za takvu zajedničku, jedinstvenu ideju koja bi podstakla i stvorila neke nove, svjetske olimpijske razvojne šanse.

U svojoj sjajnoj autobiografskoj knjizi „Grad u zrcalu”, Mirko Kovač se duhovito i ironično poigrao sa ovovremenim svjetskim apsurdima i mijenama, rekavši da se društveni ugled u ovakvom svijetu može postići samo ako taj svijet okrenemo protiv sebe.

Jednom je to, nakon Sarajevske olimpijade, učinjeno na brutalan, drastičan način – šanse koje su proistekle iz trijumfa 1984. godine naprosto danas ne znače ništa. Ratna pustošenja i barbarizmi na najgrublji način su ih potisnuli i pogazili.

Te davne razvojne šanse, dakle, ne praštaju. Samo ih na poseban način treba dobro pamtili.

Autor